

Den skjulte historie om vers fyrre – nummer enogtyve

Det andet ve – del otte – Ezekiel nummer to

Jeff Pippenger
2026-08-05

Ezekiel repræsenterer dem, for hvem Løven af Judas stamme har udført et undervisningsværk, og hans grundlæggende undervisning er „linje på linje“.

Til dem sagde han: Dette er hvilen, hvorved I kan lade den trætte finde hvile; og dette er vederkvælgelsen; dog ville de ikke høre. Men Herrens ord blev for dem bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her lidt, og der lidt; for at de skulle gå bort og falde baglæns og knuses og fanges i snaren og blive grebet. Esajas 28:12, 13.

For nærværende åbner Løven af Judas stamme Ezekiels bog. Vi bliver underrettet om, at Ezekiel er præst i det tredivte år, hvad enten »tredivte« betegner hans symbolske alder som præst, eller det tredivte år i den profetiske linje, som begyndte ved Josias store jubelår. De sidste dages endelige præsteskab er de hundrede og fireogfyrre tusind, og de gamle bogstavelige beretninger er forbilleder på en symbolsk historie i de sidste dage.

Men I skal kaldes Herrens præster; man skal kalde jer vor Guds tjenere; I skal spise hedningernes rigdomme, og i deres herlighed skal I rose jer. Esajas 61:6.

Ezekiel er et symbol på Guds folk i de sidste dage – den hellige historie, som ethvert profetisk vidnesbyrd identificerer. Denne hellige historie er den tredje engels bevægelse, som især blev forbilledliggjort ved den første engels bevægelse i 1840. Den første engels bevægelse var alfaenglen blandt de tre engle, og den tredje er omegaenglen. Ezekiel er derfor knyttet til Peter i beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusinde. Den symbolske historie, hvori både Peter og Ezekiel er placeret, fremstilles som Paniums historie.

Den lille bog

Ezekiel tager den lille bog, ligesom Johannes gjorde i Åbenbaringen 10.

Men du, menneskesøn, hør, hvad jeg siger til dig; vær ikke genstridig som det genstridige hus; oplad din mund og æd det, jeg giver dig. Og da jeg så, se, en hånd blev rakt ud til mig; og se, deri var en bogrulle; og han bredte den ud for mig; og den var beskrevet indvendig og udvendig; og der stod skrevet deri klagesange og suk og ve. Og han sagde til mig: Menneskesøn, æd det, du finder; æd denne rulle, og gå hen og tal til Israels hus. Så oplod jeg min mund, og han lod mig æde den rulle. Og han sagde til mig: Menneskesøn, lad din bug æde og fyld dine indvolde med denne rulle, som jeg giver dig. Da åd jeg den, og i min mund var den sød som honning. Ezekiel 2:8–10, 3:1–3.

I Åbenbaringen kapitel ti spiser Johannes den lille bog, og hele kapitlet repræsenterer åbenbarelsen af Guds kraft fra den 11. august 1840 til den 22. oktober 1844.

„Den engel, som forener sig i forkyndelsen af den tredje engels budskab, skal oplyse hele jorden med sin herlighed. Her forudsiges et værk af verdensomspændende udstrækning og usædvanlig kraft. Adventbevægelsen i 1840–44 var en herlig åbenbarelse af Guds magt; den første engels budskab blev bragt til enhver missionsstation i verden, og i nogle lande var der den største religiøse interesse, som er blevet set i noget land siden det sekstende århundredes reformation; men disse skal overgå af den mægtige bevægelse under den sidste advarsel fra den tredje engel.“ *The Great Controversy*, 611.

Ezekiel er sidestillet med Johannes i Åbenbaringens kapitel ti, således at Peter, Johannes og Ezekiel står sammen på deres tildelte plads under beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind.

1840 til 1844 repræsenterer en fireårig periode, som begyndte, da tidsprofetien, der begyndte med en periode på et hundrede og halvtreds år den 27. juli 1299. Disse „fem måneder“ endte og blev forbundet med tidsprofetien på tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage, som sluttede den 11. august 1840, da den herlige tilkendegivelse af Guds magt blev åbenbaret indtil den 22. oktober 1844. Derefter ophørte anvendelsen af profetisk tid.

og svor ved ham, som lever i evighedernes evigheder, som skabte himmelen og det, som er deri, og jorden og det, som er derpå, og havet og det, som er deri, at der ikke længere skulle være tid. Åbenbaringen 10:6.

Den profetiske tid ophørte den 22. oktober 1844 som en gyldig anvendelse af profetien. Ezekiel, Peter og Johannes repræsenterer hver især Guds vise jomfruer i den første og anden engels bevægelse og også i den tredje engels bevægelse.

Syner

De første „elleve“ kapitler i Ezekiel fremviser en række „syner“, som det fremgår af kapitel 1, vers 1.

Og det skete i det tredivte år, i den fjerde måned, på den femte dag i måneden, mens jeg var blandt de bortførte ved floden Kebar, at himlene åbnedes, og jeg så syner fra Gud. Ezekiel 1:1.

“Synerne” i de første elleve kapitler blev først givet i kapitel ét ved floden Kebar, dernæst blev de uddybet i synet i kapitel tre på “sletten” og derefter igen i synet i kapitel otte i Jerusalem. De tre steder — floden Kebar, sletten og Jerusalem — repræsenterer tre syner, som tilsammen udgør ét syn, hvilket er de “syner”, der omtales i vers et og i de første ‘elleve’ kapitler.

Jubelår

At betragte det tredivte år som det tredivte år i den jubelårscyklus, der begyndte ved Josias berømte påske, og som dernæst endte den 22. oktober, lader sig let underbygge, for netop denne linje i den hellige historie fremstilles tydeligt, linje på linje, med mere end ét vidne. Som et eksempel: Påsken

repræsenterer forårsfesterne, og forsoningsdagen repræsenterer efterårsfesterne. Tredje Mosebog treogtyve er derfor afstemt med den jubelårscyklus, der begyndte med Josias. Der findes andre linjer, som stemmer overens med den historie, der fremstilles ved kong Josias, frem til den 22. oktober 573 f.Kr. Den historiske opfyldelse den 22. oktober 573 f.Kr. af et jubelår understøttes af historikerne.

Kronologerne er almindeligvis fortrolige med at fastsætte forsoningsdagen til den 22. oktober 573 f.Kr., og Josias store påske i 622 f.Kr. er ligeledes en accepteret datering blandt disse bibelske kronologer. Påsken, et symbol på forårshøjtiderne, indledte en niogfyrreårig jubelårscyklus, som endte ved symbolet på efterårshøjtiderne på forsoningsdagen. De syv årsuger, som tilsammen udgjorde niogfyrre år, var symbolerne på landets sabbat.

„På hver side, hvad enten det er historie, forskrift eller profeti, gennemstråles Det Gamle Testaments Skrifter af Guds Søns herlighed. For så vidt som det var af guddommelig indstiftelse, var hele jødedommens system en sammenfattet profeti om evangeliet. Om Kristus „vidner alle profeterne“. ApG 10,43. Fra løftet givet til Adam, videre gennem patriarkernes slægtslinje og den lovmæssige husholdning, gjorde himmelens herlige lys Forløserens fodspor tydelige. Seere skuede Betlehems Stjerne, den kommende Sjilo, idet fremtidige ting drog forbi dem i mystisk procession. I hvert offer blev Kristi død fremstillet. I hver røgelsessky steg hans retfærdighed op. Ved hver jubelårstrumpe lød hans navn. I det helligste helligdoms frygtindgydende mysterium boede hans herlighed.“ The Desire of Ages, 211.

Syttten

Sidkija var blevet ført til Babylon, da Jerusalem faldt fjorten år før 573 f.Kr. De jødiske historieskrivere identificerer jubelårscyklussen fra Josija i 622 til den 22. oktober 573 som den 17. jubelårscyklus. Perioden fra slaget ved Raphia til slaget ved Panium var sytten år. Ptolemæus var sejrherren i slaget ved Raphia, og han regerede som sydens konge i sytten år. Fra Milanoediktet, indtil Konstantin delte sit imperium i 330, var der sytten år. I den syttende jubelårscyklus blev Jerusalem ødelagt af Nebukadnezar.

For Israels børn skal blive mange dage uden konge og uden fyrste og uden offer og uden billedstøtte og uden efod og uden terafim; derefter skal Israels børn vende om og søge Herren deres Gud og David, deres konge; og de skal frygte Herren og hans godhed i de sidste dage. Hoseas 3:4, 5.

Hoseas behandler et emne, som har direkte betydning for Zedekias fangenskab, skønt det også repræsenterer begyndelsen på fangenskabet for nordriget i 723 f.Kr. Grunden til, at Hoseas afsnit hænger sammen med Ezekiels vidnesbyrd, har at gøre med forkastelsen af Gud, da Israel insisterede på en menneskelig konge. Israels ønske om at blive regeret af en menneskelig konge frem for en guddommelig Konge fremstilles som „jeres magts hovmod“ i dommen om „syv tider“ i 3 Mosebog 26.

Og dersom I endnu ikke for alt dette vil høre på mig, da vil jeg straffe eder syvfold mere for eders synder. Og jeg vil bryde eders magts hovmod; og jeg vil gøre eders himmel som jern og eders jord som kobber. 3 Mosebok 26:18, 19.

„jeres magts stolthed“ repræsenterer Israels ønske om at være som verden og have deres egen konge. Fjernelsen af kongen fra det nordlige rige i 723 f.Kr. og dernæst kong Zedekias af det sydlige riges fangenskab i 586 f.Kr. repræsenterer nedbrydelsen af det gamle Israels „stolthed“, og hovmod går forud for fald. I bibelsk profeti er en „magt“ en konge eller et kongerige, og Israels stolthed over at sikre sig en menneskelig konge markerer forkastelsen af teokratiet og den guddommelige Konge.

Og det skete, da Samuel var blevet gammel, at han indsatte sine sønner til dommere over Israel. Navnet på hans førstefødte var Joel, og navnet på den anden Abija; de var dommere i Be'ersheba. Men hans sønner vandrede ikke på hans veje; de bøjede af efter uretfærdig vinding, tog imod bestikkelse og fordrejede retten. Da samlede alle Israels ældste sig og kom til Samuel i Rama og sagde til ham: Se, du er blevet gammel, og dine sønner vandrer ikke på dine veje; indsæt nu en konge over os til at dømme os, ligesom alle folkene har. Men dette mishagede Samuel, da de sagde: Giv os en konge til at dømme os. Og Samuel bad til Herren. Da sagde Herren til Samuel: Lyt til folkets røst i alt, hvad de siger til dig; for det er ikke dig, de har forkastet, men mig har de forkastet, så jeg ikke skal være konge over dem. Således som de i alle deres gerninger har gjort fra den dag, jeg førte dem op fra Egypten, og indtil denne dag, idet de har forladt mig og dyrket andre guder, således gør de også mod dig. Lyt nu til deres røst; dog skal du alvorligt advare dem og kundgøre dem den ret, som den konge skal have, der kommer til at herske over dem. 1 Samuel 8:1–9.

Det skal bemærkes, at Israel på det tidspunkt ikke blot forkastede Gud som deres konge, men også profetiens Ånd, således som den var repræsenteret ved Samuel; for der står: »de har forladt mig og dyrket andre guder; således gør de også mod dig.«

„Satan søger ... bestandigt at trænge det falske ind — for at lede bort fra sandheden. Satans aller sidste bedrag vil være at gøre Guds Ånds vidnesbyrd virkningsløst. 'Hvor der ikke er noget syn, bliver folket tøjlesløst' (Ordsprogene 29,18). Satan vil virke med udspekuleret snildhed, på forskellige måder og gennem forskellige redskaber, for at rukke ved Guds restfolks tillid til det sande vidnesbyrd.

"Der vil blive vakt et had imod Vidnesbyrdene, som er satanisk. Satans virke vil være at rukke menighedernes tro på dem, og det af denne grund: Satan kan ikke have så fri en bane til at indføre sine bedrag og binde sjæle fast i sine vildfarelser, hvis Guds Ånds advarsler og rettesættelser og råd bliver agtet." Selected Messages, bog 1, 48.

Det sidste bedrag for det gamle Israels teokrati var en forkastelse ikke alene af Gud, men også af profetiens ånd. Denne forkastelse i 1097 f.Kr. er et forbillede på det sidste bedrag for det laodikeiske syvendedagsadventisme i 1863. De „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve er Guds ord, og Profetiens Ånd siger om de „syv tider“, at de „ikke burde ændres“.

„Jeg har set, at 1843-tavlen var ledet af Herrens hånd, og at den ikke burde ændres; at tallene var, sådan som Han ønskede dem; at Hans hånd var over og skjulte en fejl i nogle af tallene, så ingen kunne se den, før Hans hånd blev fjernet.“ Early Writings, 74.

Profetiens Ånd stadfæstede åbenlyst de „syv tider“, og hendes stadfæstelse var en advarsel mod at ændre tallene på tavlen, hvoraf de „syv tider“ udgør den midterste søjle og det øverste højre hjørne. Med Uriah Smiths forfalskede tavle i 1863 begyndte den gradvise forkastelse af de grundlæggende sandheder, forudskygget ved det gamle Israel i deres forkastelse af Gud, og Profetiens Ånd identificerede oprøret i 1863. Datoen for oprøret i 1863 stemmer overens med den profetiske linje, der fremlægges i Ezekiels bog. I denne historiske linje var afslutningen Jerusalems ødelæggelse, hvilket var et forbillede på søndagsloven. Perioden fra 1863 til den snart kommende søndagslov blev forudskygget ved historien om kong Saul i 1097 f.Kr. til Zedekias i 586 f.Kr.

Sidkija blev ført i fangenskab til Babylon fjorten år før jubelåret 573 f.Kr. Den syttende jubelcyklus begyndte i 622 f.Kr., og i det tredivte år fremstilles Ezekiel som præst i 591 f.Kr.; fem år senere blev Jerusalem så ødelagt i 586 f.Kr. Det blev ødelagt på samme dag i året, som det blev ødelagt anden gang i år 70 e.Kr. af Titus. Vers et i Ezekiels Bog, kapitel et, ligger fem år før Jerusalems ødelæggelse og nitten år før tempelsynet i kapitel fyrre.

I det femogtyvende år af vort fangenskab, ved årets begyndelse, på månedens tiende dag, i det fjortende år efter at byen blev slået, på selvsamme dag var Herrens hånd over mig, og han førte mig derhen. Ezekiel 40:1.

For ulydighed mod pagten om landets sabbat fastslog Gud, at „syv tider“ skulle være forbandelsen for ulydighed mod det syvende år, som er landets sabbat. „Tid“ er et år, og et „år“ er tre hundrede og tres dage, og syv gange tre hundrede og tres er to tusind fem hundrede og tyve år. Milleriterne har måske ikke anvendt udtrykket „de femogtyve hundrede og tyve“, men begge deres hellige tavler angav numerisk de to tusind fem hundrede og tyve år.

Udtalelsen af forbandelsen om syv tider over både Israels nordlige rige og Judas sydlige rige var den første, eller man kan sige den „grundlæggende“, eller man kunne endog sige den „alfa“-forståelse hos William Miller. I 1863 forkastede den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke den grundlæggende forståelse af Millers opdagelser; „opdagelser“, som udgjorde hele grundlaget for den milleritiske bevægelse. Inspirationen advarede direkte om, at dette kunne ske, og det er sket, og det skete for lang tid siden.

Grundlæggelsen til det tempel, som blev genopbygget efter fangenskabet i Babylon, blev fuldført i løbet af historien om det første dekret og før det andet dekret. Templet blev fuldt opført i historien om det andet dekret. I det tredje dekret blev den nationale suverænitet genoprettet for det bogstavelige gamle Israel. William Miller repræsenterede den første engel, som ankom i 1798 og blev bemyndiget den 11. august 1840. Den anden engel ankom, efter at grundvoldene var lagt, som repræsenteret ved 1843-kortet, der blev udgivet i maj 1842. Ved den første skuffelse i 1844, alfa-skuffelsen i 1844, ankom den anden engel og også tøvetiden i lignelsen om jomfruerne, og da den anden engels budskab blev bemyndiget ved lejrsmødet i Exeter, blev templet fuldendt. Ved den store, eller omega-skuffelse i 1844, kom pagtens Sendebud pludselig til sit tempel til opfyldelse af de to tusind tre hundrede år, som begyndte ved det tredje dekret og endte ved den tredje engels ankomst.

Josija betyder »Guds grundvold«. Hvad enten det er kong Josija eller Josiah Litch, er begge symboler på grundvoldene, sådan som de er fremstillet i historien om det første dekret, og sådan som de er repræsenteret ved forårshøjtiderne, fremsat i de første toogtyve vers i Tredje Mosebog treogtyve. Grundvoldene, forårshøjtiderne og det første dekret er alle symboler på 1840 og bemyndigelsen af den første engel. Den 22. oktober 573 f.Kr., som fremstillet i Ezekiels Bog kapitel fyrré, vers ét, er et symbol på 22. oktober 1844 og åbningen af dommen over de døde, og også et symbol på 11. september 2001 ved åbningen af dommen over de levende. Enhver, som har fulgt disse artikler, bør kende de anvendelser, jeg benytter.

Ezekiel er et symbol inden for den profetiske historie, som fremstilles i hans skrifter. Ezekiel er til stede, når de femogtyve mænd tilbeder solen ved slutningen af kapitel otte. Han var også til stede i de næste kapitler, idet »beseglingen, som efterfølges af nedslagtningen«, bringes over Jerusalem, hvilket Ellen White identificerer som Syvendedags Adventistkirken. I de første elleve kapitler føres Ezekiel ind i den himmelske helligdom for at modtage sine instruktioner, ligesom milleritterne blev kaldet til at gøre i 1844, og ligesom denne bevægelse nu kaldes til at gøre.

Således skal Ezekiel være jer et tegn; I skal gøre i overensstemmelse med alt det, han har gjort; og når dette kommer, skal I kende, at jeg er den Herre Gud. Ezekiel 24:24.

Når dette kommer

Når vi i de sidste dage når til det punkt, hvor de ting, Ezekiel fremstillede, gentager sig i Guds folk, da er vi nået til Ezekiels tegn. Når I ved, at Ezekiel repræsenterer de hundrede og fireogfyrré tusinde, og I ved det på et niveau af tro og forståelse, som besidder den helliggjorte forventning, at alt det, Ezekiel ved sine skrifter fremstillede, er et forbillede på en hellig rækkefølge af begivenheder i de sidste dage, der involverer de hundrede og fireogfyrré tusinde—når I ved det, da „skal I kende“, at „Herren“ er „Gud“.

Vi vil fortsætte disse betragtninger i den næste artikel.